

คำวินิจฉัยของ นายอรรถ อ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๘ - ๓๙/๒๕๕๗

วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลล้มละลายกลางส่งคำโต้แย้งของลูกหนี้ ในคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ถ. ๘๕๕/๒๕๕๔ และ ถ. ๑๔๒๒/๒๕๕๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

คำร้องที่ ๑ ได้ความสรุปว่า เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๓๘ บริษัท ไทยโอโซวอลล์ จำกัด ลูกหนี้ที่ ๑ ได้เปิดบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน บัญชีเลขที่ ๐๑๒ - ๑ - ๐๒๔๘๖ - ๓ และบัญชีเลขที่ ๐๑๒ - ๑ - ๐๒๔๙๒ - ๓ กับธนาคารดีบีเอส ไทยทูล จำกัด (มหาชน) สาขาสาหร่ายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท (เจ้าหนี้เดิม) โดยตกลงใช้เช็คของธนาคาร เป็นหลักฐานในการถอน และหักทอนบัญชีเงินฝากต่อกัน

เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๘ บริษัท ไทยโอโซวอลล์ จำกัด ได้ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับธนาคารฯ ในวงเงิน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และในวงเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ ตกลงเสียดอกเบี้ยในอัตรา MINIMUM OVERDRAFT RATE ต่อปี (ขณะทำสัญญา มีอัตราร้อยละ ๑๔.๕๐ ต่อปี) โดยมีกำหนดชำระคืนให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และภายในวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๘ ตามลำดับ โดยตกลงให้ถือจำนวนเงินที่ปรากฏในบัญชีเงินฝากกระแสรายวันทั้ง ๒ บัญชี เป็นบัญชีแห่งหนึ่ง และตกลงให้ธนาคารฯ คิดดอกเบี้ยทบต้นตามประเพณีของธนาคารพาณิชย์ได้ โดยกำหนดชำระดอกเบี้ยทุกเดือน และหากเบิกเงินเกินบัญชีเกินกว่าวงเงินตามสัญญาขอให้ธนาคารฯ คิดดอกเบี้ยในส่วนที่เบิกเกินไปในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่เบิกเกินวงเงินจนกว่าจะชำระเสร็จ และหากต่อไปในภายหน้า ธนาคารฯ ได้ประกาศแก้ไขและเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยจากที่กำหนดไว้ในสัญญา ลูกหนี้ที่ ๑ ตกลงยินยอมให้ธนาคารฯ คิดดอกเบี้ยในหนี้ยดังกล่าวได้ในอัตราสูงสุดที่ประกาศกำหนดทุกครั้ง โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบ

เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ และวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๓๘ บริษัท โฆษะโฮลดิ้ง จำกัด ลูกหนี้ที่ ๒ นายชาย โฆษะวิสุทธิ์ ลูกหนี้ที่ ๓ และนายเชษฐ โฆษะวิสุทธิ์ ได้ทำหนังสือสัญญา คำประกันหนี้เบิกเงินเกินบัญชี อย่างไม่มีจำกัดและกำหนดเวลาจนกว่าธนาคารฯ จะได้รับชำระหนี้ อย่างสิ้นเชิง และยอมผูกพันในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วมกับบริษัท ไทยโอโซวอลล์ จำกัด

นอกจากนี้ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๘ บริษัท โฆษะโฮลดิ้ง จำกัด ได้ทำหนังสือสัญญาจ้างงานที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง โฉนดเลขที่ ๑๑๒๒๕๗ และ ๑๑๒๒๕๘ ตำบลคลองตัน (บางกะปิฝั่งใต้) อำเภอพระโขนง (บางกะปิ) กรุงเทพมหานคร ไว้กับธนาคารฯ เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้บริษัท โฆษะโฮลดิ้ง จำกัด (ผู้จ้างงาน) และหรือบริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด เป็นหนี้ธนาคารฯ (ผู้รับจ้างงาน) ทุกลักษณะในเวลานี้หรือเวลาหนึ่งเวลาใดในภายหน้า ทั้งนี้ ให้รวมถึงหนี้ที่จะก่อขึ้นใหม่ทุกลักษณะ เป็นจำนวนเงิน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยตกลงเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี อัตราดอกเบี้ยนี้ให้เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลงเป็นไปตามอัตราสูงสุดที่ธนาคารฯ จะมีประกาศกำหนดเป็นครั้งคราวในภายหน้าด้วย และบริษัท โฆษะโฮลดิ้ง จำกัด ตกลงว่า หากธนาคารฯ บังคับจ้างงานได้เงินไม่พอชำระหนี้ ยินยอมให้ธนาคารฯ ยึดทรัพย์สินอื่นๆ ชำระหนี้ได้จนครบถ้วน ต่อมาเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ บริษัท โฆษะโฮลดิ้ง จำกัด ได้ทำบันทึกข้อตกลงเพิ่มเงินจ้างงานเป็นประกันตามสัญญาจ้างงาน รวม ๒ โฉนด เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินที่จ้างงานเป็นประกันทั้งสิ้น ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่ทำหนังสือสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีแล้ว บริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด ได้เดินสะพัดทางบัญชีเรื่อยมา โดยใช้เช็คของธนาคารดีบีเอส ไทยท努ฯ สาขา สายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท แต่เนื่องจากการส่งจ่ายเงินจากบัญชีมากกว่านำเงินเข้าหักทอนบัญชี จึงทำให้บัญชีเงินฝากกระแสรายวันของบริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด มียอดเป็นหนี้ธนาคารฯ เรื่อยมาเมื่อสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีครบกำหนดชำระหนี้ บริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด ไม่สามารถชำระหนี้คืนแก่ธนาคารฯ ได้ จึงขอต่อสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีไปจนถึงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๑ ตามลำดับ และทำหนังสือรับสภาพหนี้ไว้กับธนาคารฯ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยยอมรับว่าเพียงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เป็นหนี้เบิกเงินเกินบัญชีต้นเงินและดอกเบี้ย รวมเป็นเงิน ๑๖,๑๔๔,๓๘๘.๘๔ บาท และ ๔,๒๕๔,๓๐๓ บาท ตามลำดับ ทั้งนี้ ระหว่างสัญญา ธนาคารฯ ได้มีการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยเบิกเงินเกินบัญชีหลายครั้ง โดยขณะฟ้องคดีธนาคารฯ คิดในอัตราร้อยละ ๑๐ ต่อปี ของหนี้ที่อยู่ในวงเงิน ส่วนหนี้เบิกเงินเกินบัญชีที่เกินวงเงินคิดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ซึ่งไม่เกินอัตราดอกเบี้ยตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ต่อมาบริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด ได้ผิพนัดชำระหนี้ตามสัญญาทั้งสองวงเงินดังกล่าว ธนาคารฯ (เจ้าหนี้เดิม) ได้ติดตามทวงถามลูกหนี้ทั้งสามให้ชำระหนี้แล้ว แต่ลูกหนี้ทั้งสามเพิกเฉย เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) ได้บอกเลิกสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีบริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด โดยให้บริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด และนายชาย โฆษะวิสุทธิ์ ชำระหนี้และ

บอกกล่าวบังคับจ้างออกไปยังบริษัท โฆษะโฮลดิ้ง จำกัด เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๓ บริษัท เงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพหรือรับโอนสิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นทั้งหมด จากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ๆ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อหรือหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามด้วย ต่อมาเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๓ บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด ได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพหรือสินทรัพย์ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ หรือรับโอนสิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นทั้งหมดจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ ๆ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อหรือหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามด้วย ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ เป็นเหตุให้บริษัทฯ ได้มาซึ่งสิทธิต่างๆ อันธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ๆ และบริษัทเงินทุน ธนชาติ ๆ มีเหนือลูกหนี้ทั้งสาม รวมถึงสิทธิจำนอง สิทธิจำนำ สิทธิอันเกิดแต่การค้ำประกัน และสิทธิในหลักประกันอื่น บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด ได้มีหนังสือทวงถามถึงลูกหนี้ทั้งสามให้ชำระหนี้อีกครั้งหนึ่ง แต่ลูกหนี้ทั้งสามเพิกเฉย ลูกหนี้ทั้งสามยังคงมีหนี้ค้างชำระเจ้าหนี้ ดังนี้ (๑) หนี้เบิกเงินเกินบัญชี วงเงิน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท คิดดอกเบี้ยทบต้นถึงวันบอกเลิกสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี (๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒) เป็นเงิน ๒๑,๖๕๒,๔๗๔.๕๘ บาท และดอกเบี้ยไม่ทบต้นของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ จนถึงวันฟ้อง (๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๔) เป็นเงิน ๕,๘๑๖,๕๖๐.๒๘ บาท รวมเป็นต้นเงินและดอกเบี้ยทั้งสิ้น จำนวน ๒๗,๔๖๘,๔๓๔.๘๖ บาท (๒) หนี้เบิกเงินเกินบัญชี วงเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท คิดดอกเบี้ยทบต้นถึงวันบอกเลิกสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี (๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒) เป็นเงิน ๔,๖๗๖,๘๓๗.๖๓ บาท และดอกเบี้ยไม่ทบต้นของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒ จนถึงวันฟ้อง (๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๔) เป็นเงิน ๑,๐๘๕,๑๒๖.๕๘ บาท รวมเป็นต้นเงินและดอกเบี้ยทั้งสิ้น จำนวน ๕,๗๖๕,๙๖๔.๒๑ บาท

รวมเป็นหนี้เบิกเงินเกินบัญชีทั้งสองวงเงิน จำนวน ๓๓,๒๓๕,๓๙๘.๐๗ บาท โดยเจ้าหนี้ได้ประเมินราคาทรัพย์สินที่จำนองไว้ทั้งสิ้นเป็นเงิน ๔,๓๒๐,๐๐๐ บาท เมื่อหักหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามแล้ว ลูกหนี้ทั้งสามยังคงเป็นหนี้เจ้าหนี้ เป็นเงินจำนวน ๒๘,๙๑๕,๓๙๘.๐๗ บาท หนี้ดังกล่าวมีจำนวนที่แน่นอนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท เจ้าหนี้ได้มีหนังสือทวงถามถึงลูกหนี้ทั้งสาม จำนวน ๒ ครั้ง มีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ลูกหนี้ทั้งสามได้รับหนังสือทวงถามดังกล่าวทั้งสองครั้ง โดยชอบแล้ว แต่เพิกเฉย และจากการตรวจสอบทรัพย์สิน ไม่ปรากฏว่า ลูกหนี้ทั้งสามมีทรัพย์สินอื่นใด นอกจากทรัพย์สินจำนองที่จะพึงยึดมาชำระหนี้ให้แก่บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด ได้ พฤติกรรม

ดังกล่าวของลูกหนี้ทั้งสามต้องด้วยข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่า ลูกหนี้ทั้งสามเป็นบุคคลผู้มีหนี้สิน
ล้นพ้นตัว โดยเป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์เป็นจำนวนแน่นอน จำนวนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท สำหรับ
ลูกหนี้ที่ ๑ และลูกหนี้ที่ ๒ ซึ่งเป็นนิติบุคคล และจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาท สำหรับลูกหนี้ที่ ๓
ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด จึงได้ฟ้องบริษัท ไทยโอโซวอลล์ จำกัด
เป็นจำเลยที่ ๑ บริษัท โฆษะโฮลดิ้ง จำกัด เป็นจำเลยที่ ๒ และนายชาย โฆษะวิสุทธิ เป็นจำเลยที่ ๓
ต่อศาลล้มละลายกลาง ขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาด และ
มีคำพิพากษาให้ลูกหนี้ทั้งสามเป็นบุคคลล้มละลาย เพื่อให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้เข้าดำเนินการ
จัดการเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินต่อไป ปรากฏตามคดีหมายเลขดำที่ ถ. ๑๔๒๒/๒๕๕๕

จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๓ ให้การว่า หนี้ของโจทก์ยังกำหนดจำนวนได้ไม่แน่นอนลูกหนี้
ทั้งสามยังมีความสามารถชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ได้ครบถ้วน ไม่สมควรที่ศาลจะมีคำสั่ง
พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและส่งให้ลูกหนี้ทั้งสามเป็นบุคคลล้มละลาย และได้ยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลาง
ว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๕๕๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ที่กำหนดให้รับ
โอนหนี้มาโดยมิต้องบอกกล่าวแก่ลูกหนี้โดยอาศัยบทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทกฎหมายที่จำกัดสิทธิของ
ลูกหนี้ในฐานะที่ลูกหนี้มีสิทธิได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญและตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ซึ่งมีอยู่ก่อนแล้ว ทั้งบทกฎหมายดังกล่าวได้ตราขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลัง
จากมูลหนี้คดีนี้เกิดขึ้นแล้ว และเป็นกฎหมายที่มุ่งใช้เฉพาะลูกหนี้ มิได้ใช้บังคับแก่บุคคลโดยทั่วไป
ทำให้ลูกหนี้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกันกับบุคคลทั่วไป เป็นกฎหมายที่ขัดต่อ
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ ต้องด้วย
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ และมาตรา ๒๗๑ ขอให้ศาลงดการพิจารณาและพิพากษาไว้ชั่วคราว และ
ส่งคำโต้แย้งพร้อมทั้งคำร้องของลูกหนี้ไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนด
ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ และ
ขัดต่อรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้น หรือไม่

คำร้องที่ ๒ ได้ความสรุปว่า เดิมบริษัท โรโตพลาส จำกัด ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ขอสินเชื่อประเภท
หนี้เบิกเงินเกินบัญชี หนี้เงินกู้ หนี้เงินกู้กิจการวิเทศนกิจ และหนังสือรับรอง (การขอให้ธนาคาร
ออกหนังสือค้ำประกัน) กับธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาสาหร่ายทิพย์ - สุขุมวิท

โดย (๑) เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๘ ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำหนังสือสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับ ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ วงเงิน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยตกลง ใช้บัญชีกระแสรายวัน เลขที่ ๐๑๒ - ๑ - ๐๒๓๘๗ - ๓ สาขาสาหร่ายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท เป็นบัญชีแห่งนี้ ตกลงเสียดอกเบี้ยทบต้นในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ย เอ็ม แอล อาร์ ของธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ซึ่งในขณะที่ทำสัญญาเท่ากับอัตราร้อยละ ๑๑.๗๕ ต่อปี กำหนดส่งดอกเบี้ยในวันที่ ๕ ของทุกเดือน และชำระหนี้คืนให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๘ รวมทั้งตกลงว่า หากเบิกเงิน เกินกว่าวงเงินที่กำหนดในสัญญา ยินยอมให้คิดดอกเบี้ยในวงเงินส่วนที่เกินนั้นในอัตราสูงสุด ตามประกาศ ของธนาคารแห่งประเทศไทย โดยให้ถือบัญชีกระแสรายวันเลขที่ ๐๑๒ - ๑ - ๐๒๓๘๗ - ๓ ในการ เดินสะพัดทางบัญชีตกลงใช้เชื่อกธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ สาขาสาหร่ายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท เป็นหลักฐาน ในการเบิกถอนเงินจากบัญชี ตามวิธีและประเพณีการเบิกเงินเกินบัญชี เมื่อสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี ครบกำหนดชำระหนี้ บริษัท โรโตพลาส จำกัด ไม่สามารถชำระหนี้คืนได้ จึงขอต่อสัญญาเบิกเงิน เกินบัญชีเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ ออกไปจนถึงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๒ และทำ หนังสือรับสภาพหนี้ โดยยอมรับว่าเพียงถึงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๑ เป็นหนี้ต้นเงินพร้อมดอกเบี้ย จำนวน ๑๑,๕๐๐,๒๖๓.๑๐ บาท ทั้งนี้ ในการทำหนังสือสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี หนังสือต่อสัญญา เบิกเงินเกินบัญชี และหนังสือรับสภาพหนี้ มีนายชาย ไขษะวิสุทธิ ลูกหนี้ที่ ๒ ได้ยอมตนเข้าทำสัญญา ค่าประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑ หลังจากทำหนังสือสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีแล้ว ได้มีการเดินสะพัดทางบัญชีเรื่อยมา แต่เนื่องจากการส่งจ่ายเงินจากบัญชีมากกว่านำเงินเข้าชำระหนี้ เพื่อหักทอนบัญชี ทำให้บัญชีเงินฝากกระแสรายวันของบริษัท โรโตพลาส จำกัด มียอดเป็นลูกหนี้ เรื่อยมา ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ ได้มีหนังสือบอกเลิกสัญญาและบอกกล่าวบังคับจำนองไปยัง บริษัท โรโตพลาส จำกัด และนายชาย ไขษะวิสุทธิ โดยในวันดังกล่าวเป็นหนี้เบิกเงินเกินบัญชีต้นเงิน พร้อมดอกเบี้ย จำนวน ๕,๘๕๔,๕๑๘.๘๗ บาท และเป็นหนี้ดอกเบี้ยค้างชำระแบบไม่ทบต้นในอัตรา ร้อยละ ๑๐ ต่อปี ของต้นเงิน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนี้ส่วนที่อยู่ในวงเงิน) และในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑,๘๕๔,๕๑๘.๘๗ บาท (หนี้ส่วนที่เกินวงเงิน) ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๒ ถึงวันฟ้อง (๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) เป็นเงินจำนวน ๒,๓๕๘,๖๑๘.๐๕ บาท รวมต้นเงินพร้อม ดอกเบี้ยนี้เบิกเงินเกินบัญชีถึงวันฟ้องเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๑๒,๒๕๓,๕๓๖.๕๖ บาท (๒) กรณี หนี้เงินกู้ มีการทำสัญญา ๒ ฉบับ วงเงินรวม ๒๗,๘๐๐,๐๐๐ บาท ฉบับแรก วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๓๘ ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำหนังสือสัญญากู้เงินจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ เป็นเงิน ๗,๕๐๐,๐๐๐ บาท

ตกลงเสียดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารฯ ในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ย เอ็ม แอล อาร์ ของธนาคารกรุงเทพ ฯ ซึ่งในขณะทำสัญญาเท่ากับอัตราร้อยละ ๑๓.๕ ต่อปี กำหนดส่งดอกเบี้ยทุกวันสิ้นเดือน กำหนดชำระหนี้เงินกู้พร้อมทั้งดอกเบี้ยที่ค้างอยู่ทั้งหมด แก่ธนาคารฯ ให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๓ โดยผ่อนชำระต้นเงินและดอกเบี้ยในระหว่าง ๑๒ เดือน นับแต่วันทำหนังสือสัญญาเป็นต้นไป ชำระดอกเบี้ยต่างหากทุกเดือน หลังจากนั้นผ่อนชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยคืนเป็นรายเดือนทุกเดือนๆ ละ ๑๕๗,๐๐๐ บาท ให้เสร็จสิ้นภายใน ๔๘ เดือน ในการทำสัญญากู้เงินดังกล่าว มีนายชาย โฆษะวิสุทธิ์ ได้ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับลูกหนี้ที่ ๑ หลังจากทำสัญญากู้เงินแล้ว ได้ผ่อนชำระหนี้ให้แก่ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ หลายครั้ง แต่ไม่ตรงตามจำนวนและกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในสัญญาโดยผ่อนชำระครั้งสุดท้าย เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๒ เป็นเงินจำนวน ๑๓๐,๐๐๐ บาท ธนาคารฯ ได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปตัดชำระดอกเบี้ยค้างตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๑ (บางส่วน) ทำให้ในวันดังกล่าว ยังเป็นหนี้ตามสัญญากู้เงินต้นเงิน จำนวน ๗,๐๒๕,๖๔๖.๔๖ บาท และดอกเบี้ยค้างชำระตั้งแต่วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๑ (บางส่วน) ถึงวันฟ้อง (๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) เป็นเงินจำนวน ๔,๒๐๖,๘๐๔.๔๖ บาท รวมต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๑๑,๒๓๒,๔๕๐.๙๒ บาท ฉบับที่สอง วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ทำหนังสือสัญญากู้เงินจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ เป็นเงิน ๒๐,๓๐๐,๐๐๐ บาท ตกลงเสียดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารฯ ในอัตราร้อยละ ๑๓.๕ ต่อปี (อัตราดอกเบี้ย เอ็ม แอล อาร์ บวก ๑.๐) กำหนดชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยคืนธนาคารฯ ให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๒๐ เดือน นับแต่วันเบิกรับเงินกู้ครั้งเดียวทั้งจำนวนหรือนับแต่วันเบิกรับเงินกู้งวดแรก โดยตกลงชำระคืนในระหว่าง ๑๒ เดือน นับตั้งแต่วันทำหนังสือสัญญาเป็นต้นไป ชำระดอกเบี้ยต่างหากทุกเดือน หลังจากนั้นผ่อนชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยคืนธนาคารฯ เป็นรายเดือนทุกเดือน เดือนละ ๓๖๐,๐๐๐ บาท ให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๒๐ เดือน (รวมระยะเวลาปลอดหนี้) โดยบริษัท โรโดพลาส จำกัด ตกลงยินยอมให้ธนาคารฯ หักเงินในบัญชีกระแสรายวัน เลขที่ ๐๑๒ - ๑ - ๐๒๓๘๗ - ๓ ที่มีอยู่เพื่อชำระหนี้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๑ ได้ทำบันทึกข้อสัญญาเพิ่มเติมขอเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขข้อสัญญาโดยขอเบิกใช้เงินกู้เพียงจำนวน ๗,๒๕๗,๐๓๖.๕๑ บาท ส่วนเงินกู้ที่เหลือ จำนวน ๑๓,๐๔๒,๙๖๓.๐๙ บาท ไม่ประสงค์จะเบิกใช้อีกต่อไป รวมทั้งเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขเกี่ยวกับการผ่อนชำระต้นเงินและดอกเบี้ย ปรากฏว่า บริษัท โรโดพลาส จำกัด ได้รับเงินตามสัญญากู้เงินไปแล้ว จำนวน ๗,๒๕๗,๐๓๖.๕๑ บาท ในการทำหนังสือสัญญากู้เงินและบันทึกข้อสัญญาเพิ่มเติมดังกล่าว

มีนายชาย โฆษะวิสุทธิ์ และนายเอกลักษณ์ บัวทอง ได้ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม หลังจากทำหนังสือสัญญากู้เงินแล้ว บริษัท โรโตพลาส จำกัด ได้ชำระหนี้ให้แก่ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ๆ เพียงครั้งเดียว เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒ เป็นจำนวนเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท ธนาคารฯ ได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปตัดชำระดอกเบี้ยค้าง ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑ (บางส่วน) ทำให้ในวันดังกล่าว ลูกหนี้ที่ ๑ ยังคงเป็นหนี้เงินกู้ต้นเงิน จำนวน ๗,๒๕๗,๐๓๖.๕๑ บาท และดอกเบี้ยค้างชำระตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๑ (บางส่วน) ถึงวันฟ้อง (๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๔) เป็นเงินจำนวน ๔,๓๕๒,๑๘๖.๕๖ บาท รวมต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยเป็นจำนวนเงิน ๑๑,๖๔๙,๒๒๓.๘๗ บาท (๓) กรณีหนี้เงินกู้กิจการวิเทศธนกิจ เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๓๘ บริษัท โรโตพลาส จำกัด ได้ทำหนังสือสัญญากู้เงินกิจการวิเทศธนกิจ เป็นหลักฐานให้ไว้แก่ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาที่ดินและชำระค่าเครื่องจักร เป็นเงินสกุลเหรียญสหรัฐอเมริกา เป็นจำนวนเงิน US \$ ๕๐๐,๐๐๐ โดยตกลงชำระต้นเงินคืนให้เสร็จสิ้นภายใน ๖๐ เดือน นับแต่วันเบิกรับเงินกู้ ผ่อนชำระทุกงวด ๖ เดือน งวดละเท่า ๆ กัน เริ่มชำระต้นเงินงวดแรกในเดือนที่ ๑๒ ส่วนดอกเบี้ยชำระต่างหากทุกเดือน โดยในการขอเบิกรับเงินกู้ บริษัท โรโตพลาส จำกัด จะต้องมียจดหมายบอกกล่าวการขอเบิกรับเงินกู้และวิธีการรับเงิน และต้องออกตัวสัญญาใช้เงินให้แก่ธนาคารฯ ในการเบิกรับเงินกู้ ต่อมาบริษัท โรโตพลาส จำกัด ได้ทำบันทึกข้อสัญญาเพิ่มเติมเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขข้อสัญญาเกี่ยวกับการชำระต้นเงินและดอกเบี้ยว่า จะต้องชำระต้นเงินคืนธนาคารฯ ให้เสร็จสิ้นภายใน ๘๔ เดือน นับแต่วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป โดยผ่อนชำระต้นเงินคืนธนาคารฯ ทุกงวด ๖ เดือน รวม ๑๒ งวด ๆ ละ US \$ ๒๓,๑๕๐ เริ่มผ่อนชำระต้นเงินกู้งวดแรกภายในเดือนมีนาคม ๒๕๕๒ ส่วนดอกเบี้ยชำระต่างหากทุกเดือน นับแต่วันเบิกเงินกู้ครั้งแรก และยินยอมเสียดอกเบี้ยสำหรับต้นเงินกู้ให้แก่ธนาคารฯ ในอัตราร้อยละเท่ากับอัตราดอกเบี้ย SIBOR บวกเพิ่มอีกร้อยละ ๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป ทั้งนี้ในการทำสัญญากู้เงินกิจการวิเทศธนกิจ และบันทึกข้อสัญญาเพิ่มเติมดังกล่าว มีนายชาย โฆษะวิสุทธิ์ ได้ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม

เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๑ บริษัท โรโตพลาส จำกัด ได้ทำหนังสือขอเบิกรับเงินกู้และขอรับเงินกู้จากธนาคารฯ จำนวน US \$ ๕๐๐,๐๐๐ และออกตัวสัญญาใช้เงินเลขที่ ๐๑/๒๕๓๘ จำนวนเงิน US \$ ๕๐๐,๐๐๐ สัญญาว่าจะใช้คืนภายในวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๓๘ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๘.๕๓๗๕ ต่อปี ปรากฏว่า เมื่อตัวสัญญาใช้เงินครบกำหนดชำระหนี้ บริษัท โรโตพลาส จำกัด ไม่สามารถ

ชำระหนี้คืนธนาคารฯ ได้ จึงได้ออกตั๋วสัญญาใช้เงินและชำระหนี้คืนให้แก่ธนาคารฯ หลายครั้ง ครั้งสุดท้ายชำระดอกเบี้ยให้แก่ธนาคารฯ จำนวน US \$ ๗๑๓.๕๕ และยอมรับว่าคงค้างหนี้เงินกู้กับธนาคารฯ เป็นจำนวนเงิน US \$ ๒๗๗,๗๗๗.๘๐ โดยออกตั๋วสัญญาใช้เงินฉบับใหม่ เลขที่ ๐๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ อัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑๑ ต่อปี ครบกำหนดวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๑ ให้ไว้แก่ธนาคารฯ เมื่อตั๋วสัญญาใช้เงิน เลขที่ ๐๑/๒๕๕๑ ถึงกำหนดชำระเงินแล้ว บริษัท โรโตพลาสติก จำกัด ไม่สามารถชำระหนี้คืนให้แก่ธนาคารฯ ได้ และคงค้างชำระหนี้ตามตั๋วสัญญาใช้เงิน จำนวน US \$ ๒๗๗,๗๗๗.๘๐ ธนาคารฯ ได้เปลี่ยนแปลงเป็นเงินสกุลบาท เป็นเงินจำนวน ๑๑,๓๖๑,๑๒๒.๐๒ บาท ส่วนหนี้ดอกเบี้ยค้างชำระตั้งแต่วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๑ ถึงวันฟ้อง (๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๔) เป็นเงินจำนวน ๕,๔๖๐,๑๑๓.๐๔ บาท รวมเป็นหนี้ต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยเป็นจำนวนเงิน ๑๖,๘๒๑,๒๒๕.๐๖ บาท

(๔) กรณีหนี้ตามหนังสือค้ำประกัน (การขอให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน) เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๑ บริษัท โรโตพลาสติก จำกัด ได้ทำหนังสือรับรองขอให้ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ ออกหนังสือค้ำประกันบริษัท โรโตพลาสติก จำกัด ต่อบุคคลหรือนิติบุคคลต่างๆ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งถ้าบริษัท โรโตพลาสติก จำกัด และ/หรือบุคคลหรือนิติบุคคลไม่ปฏิบัติตามสัญญาหรือเงื่อนไขที่ขอให้ธนาคารฯ ค้ำประกัน ธนาคารฯ จะต้องรับผิดชอบชดใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้และถ้าธนาคารฯ ได้ใช้เงินแก่เจ้าหนี้ไปตามภาระค้ำประกัน หรือธนาคารต้องได้รับความเสียหายใดๆ อันเกิดจากการออกหนังสือค้ำประกันดังกล่าว บริษัท โรโตพลาสติก จำกัด ตกลงยินยอมชดใช้เงินตามจำนวนที่ธนาคารฯ ได้ชดใช้เงินแทนไป หรือตามจำนวนที่ธนาคารฯ ได้รับความเสียหายคืนให้แก่ธนาคารฯ จนครบถ้วน พร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดตามที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บได้ตามที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศกำหนดในขณะนั้น (อัตราร้อยละ ๒๕ ต่อปี) นับแต่วันที่ธนาคารฯ ได้ชดใช้เงินแทน หรือนับแต่วันที่ธนาคารฯ ได้รับความเสียหาย จนกว่าธนาคารฯ จะได้รับชำระหนี้ครบถ้วน ทั้งนี้ ในการทำหนังสือรับรองดังกล่าว มีนายชาย โฆษะวิสุทธิ์ และนายเอกลักษณ์ บัวทอง ยอมตนเข้าทำสัญญาค้ำประกันและยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม

หลังจากทำหนังสือรับรองแล้ว ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ ได้ทำหนังสือค้ำประกันบริษัท โรโตพลาสติก จำกัด ต่อบริษัทไทยโพลีเอทิลีน จำกัด และ/หรือ บริษัท ไทยโพลีโพรลีน จำกัด และ/หรือ บริษัท เคมีภัณฑ์สยาม จำกัด ในการสั่งซื้อสินค้า และ/หรือ ในวงเงินไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

โดยสัญญาซื้อขายบังคับตั้งแต่วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ต่อมา บริษัท โรโตพลาสติก จำกัด ผิดสัญญาการซื้อขายสินค้า และ/หรือจ้างทำของต่อบริษัทคู่สัญญาธนาคารฯ จึงได้ชำระเงินแทนให้แก่บริษัทคู่สัญญาเป็นจำนวนเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หลังจากธนาคารฯ ได้ชำระเงินแทนไปแล้ว บริษัท โรโตพลาสติก จำกัด มิได้ชำระเงินดังกล่าวคืนให้แก่ธนาคารฯ บริษัท โรโตพลาสติก จำกัด คงค้างชำระต้นเงิน จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยค้างชำระตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ถึงวันฟ้อง (๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๔) จำนวน ๕๒๔,๑๖๕.๓๕ บาท รวมเป็นหนี้ต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยเป็นจำนวนเงิน ๑,๕๒๔,๑๖๕.๓๕ บาท

หนี้ตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี สัญญากู้เงิน สัญญากู้เงินกิจการวิเทศธนกิจ และหนี้ตามหนังสือรับรอง (การขอให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน) ของบริษัท โรโตพลาสติก จำกัด ดังกล่าว เมื่อคิดยอดหนี้ถึงวันฟ้องพร้อมดอกเบี้ย รวมเป็นเงินทั้งสิ้น จำนวน ๕๓,๔๘๔,๖๐๒.๒๐ บาท

เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๓ บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้ทำสัญญาซื้อหนี้เงินกู้ที่ไม่ก่อรายได้จากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ ซึ่งเป็นเจ้าหนี้สินทรัพย์ด้วยคุณภาพภายใต้ข้อกำหนดของสัญญาดังกล่าว ธนาคารฯ ตกลงโอนสิทธิของตนให้บริษัทเงินทุน ธนชาติ ฯ หรือนิติบุคคลที่เหมาะสมรายหนึ่งหรือหลายราย ซึ่งได้รับโอนสิทธิภายใต้สัญญารับซื้อหรือรับโอนทรัพย์สินด้วยคุณภาพจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ ฯ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๓ บริษัทเงินทุน ธนชาติ ฯ ได้ทำสัญญาโอนสิทธิในการรับซื้อหนี้เงินกู้ที่ไม่ก่อรายได้ให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป เป็นผลให้บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด ได้รับไปซึ่งสิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ และสิทธิเรียกร้องต่างๆ ในสินทรัพย์ด้วยคุณภาพและหลักประกันของสินทรัพย์ดังกล่าว รวมทั้งสิทธิจำนอง สิทธิจำนำ ค้ำประกันที่มีต่อธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ หลังจากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ (เจ้าหนี้เดิม) ได้โอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาสินเชื่อทั้งหมดของลูกหนี้ทั้งสามในคดีนี้ ให้แก่ บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ ฯ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว สิทธิเรียกร้องในสัญญาสินเชื่อของลูกหนี้ทั้งสามที่มีต่อธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ จึงตกแก่บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด โดยผลของกฎหมาย บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด ได้มีหนังสือทวงถามให้ลูกหนี้ทั้งสามชำระหนี้แล้วจำนวน ๒ ครั้ง ซึ่งมีระยะเวลาห่างกันไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน แต่ลูกหนี้เพิกเฉย เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ เห็นว่าลูกหนี้ทั้งสามเป็นหนี้ผู้เป็นโจทก์จำนวนแน่นอนและถึงกำหนดแล้วโดยลูกหนี้ที่ ๑ เป็นนิติบุคคลเป็นหนี้จำนวนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท และลูกหนี้ที่ ๒ และที่ ๓ เป็นบุคคลธรรมดา เป็นหนี้จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาท

บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด จึงได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องบริษัท โรโดพลาส จำกัด เป็นจำเลยที่ ๑ นายชาย โฆษะวิสุทธิ เป็นจำเลยที่ ๒ และนายเอกลักษณ์ บัวทอง เป็นจำเลยที่ ๓ ต่อศาลล้มละลายกลาง ขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ทั้งนี้ เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ได้ตราค่างหลักประกันของลูกหนี้ที่ ๑ และลูกหนี้ที่ ๒ ที่เป็นที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่จดทะเบียนจำนองไว้ เป็นเงินจำนวน ๘,๒๒๕,๒๑๖ บาท เมื่อนำมาหักกับจำนวนหนี้ที่ลูกหนี้ที่ ๑ ลูกหนี้ที่ ๒ และลูกหนี้ที่ ๓ เป็นหนี้เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ จำนวน ๕๓,๔๘๔,๖๐๒.๒๐ บาท แล้ว คงเหลือหนี้จำนวน ๔๕,๒๖๐,๓๘๖.๒๐ บาท ปรากฏตามคดีหมายเลขดำที่ ล. ๘๕๕/๒๕๕๔

ลูกหนี้ทั้งสามยื่นคำให้การว่าหนี้ของโจทก์ยังกำหนดจำนวนได้ไม่แน่นอน ลูกหนี้ทั้งสามสามารถชำระหนี้แก่โจทก์ได้ครบถ้วน ไม่สมควรที่จะถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและไม่สมควรที่จะเป็นบุคคลล้มละลาย และยื่นคำร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำกัดสิทธิของจำเลยในฐานะลูกหนี้ที่มีสิทธิจะได้รับความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ซึ่งมีอยู่ก่อนแล้ว ทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ตราขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังจากมูลคดีนี้เกิดขึ้นแล้ว และเป็นกฎหมายที่มุ่งใช้เฉพาะลูกหนี้ทั้งสามมิได้ใช้บังคับแก่บุคคลโดยทั่วไป ทำให้ลูกหนี้ได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายไม่เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ที่มีอยู่ก่อนแล้ว และจะต้องได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญนับได้ว่าเป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ขอให้ศาลงดการพิจารณาและพิพากษาไว้ชั่วคราว และส่งคำให้การที่ได้โต้แย้งไว้ พร้อมทั้งคำร้องของลูกหนี้ไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดดังกล่าวเป็นกฎหมายที่ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ และขัดต่อรัฐธรรมนูญดังกล่าวข้างต้น หรือไม่

ศาลล้มละลายกลางจึงขอให้สำนักงานศาลยุติธรรมส่งความเห็นของลูกหนี้ของคดีทั้งสองสำนวน ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

คดีทั้งสองสำนวนมีปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยเป็นอย่างเดียวกัน จึงให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกัน

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า มาตรา ๓๘ ตรี แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่

พิจารณาแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติที่ระบุว่ารัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติทั่วไปว่า สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ย่อมได้รับความคุ้มครอง มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติที่บุคคลอาจอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิเสรีภาพได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น หรือเมื่อถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพสามารถอ้างบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ เป็นเรื่องสิทธิและเสรีภาพโดยทั่วไปตามรัฐธรรมนูญ หมวด ๓ ไม่เกี่ยวกับกรณีตามคำร้อง จึงไม่พิจารณาวินิจฉัย

กรณีตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ตรี ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ตามคำวินิจฉัยที่ ๕/๒๕๔๕ และกรณีตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ตามคำวินิจฉัยที่ ๔๐/๒๕๔๕

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยเพียงว่า มาตรา ๓๘ ตรี แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบัญญัติให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค”

พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตี วรคหนึ่ง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ บัญญัติว่า “การโอนกิจการของธนาคารพาณิชย์ทั้งหมดหรือบางส่วนที่สำคัญให้แก่ธนาคารพาณิชย์อื่นหรือสถาบันการเงิน ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี” และวรรคสอง บัญญัติว่า “เมื่อได้รับความเห็นชอบการโอนกิจการจากรัฐมนตรีแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ ทั้งนี้ การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ หากบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้รับชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้นการโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นอันชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” วรรคสอง บัญญัติว่า “ให้ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ตามวรรคหนึ่ง มีหน้าที่เก็บรักษาบัญชีและรายชื่อลูกหนี้ตามสินทรัพย์ที่โอนไปแล้วนั้นไว้เป็นบัญชีเฉพาะ และให้ลูกหนี้มีสิทธิตรวจดูบัญชีรายชื่อของตนได้” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้เป็นบุคคลอื่นที่มีใช้ผู้รับชำระหนี้เดิม ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้นับแต่วันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะรักษาความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และหากปล่อยเนิ่นช้าอาจเกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชน ในการรับโอนสินทรัพย์ที่ได้รับความเห็นชอบจากธนาคารแห่งประเทศไทย การบอกกล่าวการโอนตามวรรคสาม อาจกระทำโดยประกาศรายการพร้อมรายละเอียดตามสมควรในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ เป็นบทบัญญัติในเรื่องการคุ้มครองสิทธิของบุคคลในฐานะผู้บริโภค ส่วนหลักเกณฑ์และวิธีการที่จะคุ้มครองนั้นต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยกฎหมายดังกล่าวจะต้องบัญญัติให้มืองค์การอิสระ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่

ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องคุ้มครองผู้บริโภค แม้จะมีพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่ก็ไม่มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนของผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมายดังกล่าว อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค ฯ ก็เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคเป็นการทั่วไปอยู่แล้ว โดยกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาต่อผู้บริโภคเพื่อให้ความเป็นธรรมตามสมควรแก่ผู้บริโภค ตลอดจนจัดให้มีองค์กรของรัฐให้เหมาะสมเพื่อตรวจตรา ดูแล และประสานงานการปฏิบัติงานของส่วนราชการต่างๆ ในการให้ความคุ้มครองผู้บริโภค กรณีเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ที่แก้ไขเพิ่มเติมและพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น เนื่องจากในปี ๒๕๔๐ ประเทศไทยประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจและการเงินอย่างรุนแรง รัฐบาลต้องจัดการแก้ไขเพื่อให้เศรษฐกิจกลับสู่ภาวะปกติโดยเร็ว จึงได้ตรากฎหมายเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจและการเงินดังกล่าวโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มีเหตุผลในการตราว่า เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับฐานะหรือการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ เพื่อให้เกิดความมั่นคงและเข้มแข็งและเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ สำหรับพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มีเหตุผลในการตราว่า เนื่องจากสถาบันการเงินในปัจจุบันมีปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพเป็นจำนวนมากทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มทุนของสถาบันการเงินและกระทบกระเทือนต่อความสามารถในการให้สินเชื่อในภาคเศรษฐกิจ ฉะนั้น เพื่อให้สถาบันการเงินสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ สมควรแยกสินทรัพย์ด้อยคุณภาพออกมาแล้วขายหรือโอนให้แก่นิติบุคคลอื่นเพื่อบริหารสินทรัพย์นั้นต่อไป และเพื่อเป็นการจูงใจให้มีการจัดตั้งนิติบุคคลดังกล่าวสมควรกำหนดให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางด้านค่าธรรมเนียม และภาษีบรรดาที่เกิดขึ้นจากการขายหรือการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินมาให้นิติบุคคล รวมทั้งสิทธิประโยชน์อื่นๆ จึงสมควรมีกฎหมายกำหนดสิทธิประโยชน์ที่นิติบุคคลนั้นจะได้รับ และโดยที่เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจหลีกเลี่ยงได้ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเหตุผลและความจำเป็นดังกล่าว พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงได้บัญญัติในเรื่องการโอนกิจการธนาคารในมาตรา ๓๘ ตรี ว่า “การโอนกิจการของธนาคารพาณิชย์ทั้งหมดหรือบางส่วนที่สำคัญให้แก่ธนาคารพาณิชย์อื่นหรือสถาบันการเงิน ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

เมื่อได้รับความเห็นชอบการโอนกิจการจากรัฐมนตรีแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ ทั้งนี้ การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

ส่วนพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติในเรื่องการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ในมาตรา ๕ ว่า “ในการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ หากบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้รับชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้น การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นอันชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ให้ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ตามวรรคหนึ่ง มีหน้าที่เก็บรักษาบัญชีและรายชื่อลูกหนี้ตามสินทรัพย์ที่โอนไปแล้วนั้นไว้เป็นบัญชีเฉพาะ และให้ลูกหนี้มีสิทธิตรวจดูบัญชีรายชื่อของตนได้

ในกรณีที่ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้เป็นบุคคลอื่นที่มีชื่อผู้รับชำระหนี้เดิม ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้นับแต่วันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้

ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะรักษาความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และหากปล่อยเนิ่นช้าอาจเกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชน ในการรับโอนสินทรัพย์ที่ได้รับความเห็นชอบจากธนาคารแห่งประเทศไทย การบอกกล่าวการโอนตามวรรคสามอาจกระทำโดยประกาศรายการพร้อมรายละเอียดตามสมควรในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

เห็นว่า เศรษฐกิจมีความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของประเทศและของประชาชนทุกคน เมื่อประเทศประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจและการเงินรัฐต้องหาทางแก้ไขโดยรีบด่วน เพื่อให้เศรษฐกิจและการเงินกลับสู่ภาวะปกติโดยเร็ว จึงต้องตรากฎหมายเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาดังกล่าวโดยพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕

(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติในเรื่องการโอนกิจการของธนาคารพาณิชย์ให้แก่ธนาคารพาณิชย์อื่นหรือสถาบันการเงินอื่นเมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีแล้ว และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ บัญญัติเรื่องการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ บทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองฉบับมีหลักการทำนองเดียวกันว่า การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นอันชอบด้วยกฎหมาย โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังได้กล่าวมาแล้วว่า รัฐจะต้องแก้ปัญหาเศรษฐกิจโดยรีบด่วน หากปล่อยให้ล่าช้าออกไปโดยต้องบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้ก่อนแล้ว จึงจะถือว่าเป็นการโอนสิทธิเรียกร้องโดยชอบ ปัญหาอาจจะเพิ่มพูนมากขึ้นจนยากแก่การแก้ไข โดยเหตุผลและความจำเป็นดังกล่าว การโอนสิทธิเรียกร้องตามพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ ฯ มาตรา ๓๘ ตรี และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ ฯ มาตรา ๕ จึงบัญญัติยกเว้นที่จะต้องบอกกล่าวไปยังลูกหนี้ก่อน จึงจะถือว่าเป็นการโอนโดยชอบ แต่อย่างไรก็ดี บทกฎหมายดังกล่าวก็ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่ยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง กล่าวคือ ถ้าลูกหนี้มีข้อต่อสู้ผู้โอนก่อนเวลาที่ได้รับคำบอกกล่าวการโอนอย่างไร ก็สามารถยกขึ้นต่อสู้แก่ผู้รับโอนได้เช่นเดียวกัน ไม่ทำให้สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคนเสียไป หรือไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายแต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗

นายอูระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ